

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν κόραν ἁπλῶν διηγεσιῶν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνεγνώσμα ἁμυτον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΤΗΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΙΔΕΥΤΕΑ

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσιος ἀραχί. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τετμήσιος δρ. 22.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀλυσιῶτου γράσει διατμρ. 80.— Ἀραχίδος διὰ λόγου 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλην ἔν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν ἀλλόγλωσσ. 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τετμήσιος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ Τῆ 1878

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτιος μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδος Ἐρμούδιος ἀραχ. 38, κατὰ τὸ Βαγδάτικόν

Περίοδος Β'. — Τόμος 83ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Μαρτίου 1926

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 15

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὁ ναύτης τὸ βρήκε ἀστειό:

— Διάβολε, τί θές νὰ κάνουον; τὸ τραβοῦνε!

Καὶ βλέποντας ὅτι τὸ παιδί ἔμενε αστισμένο, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει, τοῦ ἐξήγγισε:

— Καπνίζουον χάσις, νά!.. Μὰ σὺ ἴσαι πολὺ μικρὸς γι' αὐτὰ τὸ παιγνίδι καὶ καλὰ θὰ κάνεις νὰ τοῦ δίνεις γιὰ τὸ σπιτάκι σου, νὰ πιεῖς τὸ γαλατάκι σου.

Τώρα ὁ Φραγκίσκος ἤξερε, μὰ πάλι δὲν εἶχε νοιώσει τί σημάσια εἶχε αὐτὸ ποδ ἤξερε. Καπνίζουον χάσις. Ἡ φράσις αὐτῆ δὲν τοῦλαγε τίποτα. Δὲν ἤξερε τὸ παιδί τὴν ἐλεύθερα ἐπίδραση αὐτοῦ τοῦ δηλητηρίου, ποδ τὸ ἔχουον ἐξυμνήσει οἱ ποιητές, ὅτις φανταζόταν ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ποδ καπνίζει χάσις εἶν' ἕνας ἄνθρωπος χαμένος.

Ὁ χασισοπότης εἶν' ἕνα κτήνος δίχως νόηση, δίχως θέληση, δίχως αἰσθήματα. Εἶναι ὑποδουλωμένος στὰ ἐνστικτὰ του καὶ στὰ πάθος του.

Μὰ κι' ἂν δὲν τᾶξερε, ὁ Φραγκίσκος δοκίμασε ὡστόσο βαθύτατη ἀπογοήτευση, βλέποντας τὸν ἄνθρωπο ποδ θαύμαζε, τὸν προστάτη του καὶ συνεταῖρο του, νὰ βρίσκεται στὴν ἀξιοθρήνητη αὐτῆ κατάστασι, ἐπου βρισκόταν κι' οἱ χυδαῖοι κίτρινοι Ἀνναμίτες.*

(*) Σ' ἑλα τὰ πολιτισμένα Κράτη τὸ χασίς ἀπαγορεύεται. Κρουφὰ μόνον τὸ καπνίζουον ἄνθρωποι τῆς τελευταίας ἡμισταῖνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τὸ κοκκαλένιο πιστόλι

Ἦσαν ἕνα κυριακάτικο δευλινὸ. Ἐπαιρναν τὸν καφὲ στὸν μικρὸ κήπο καὶ, φυσικά, ὁ αἰώνιος Κου-Σὺ ἦταν ἐκεῖ. Ὁ Κου-Σὺ γινόταν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα πὺδ περιποιητικὸς καὶ, ἀλοήμονα, πὺδ ἀπαραίτητος στὸν κ. Καρινὺ. Ἐαφνικά, ὁ Ἀνναμίτης ἐπρότανε:

- Θέλετε νὰ ἴδῃτε ἀγρίους;
- Ποῦ νὰ τοὺς ἴδουον; ρώτησε εἰρωνικά ὁ μηχανικὸς. Ὑπάρχει καιμιά ἐκδοσι ἢ κανένα τσίρκο;
- Ὅχι... Σας μιλῶ γι' ἀγρίους ἀλλ-

της. Μόνον εἰκοσι λεύγες ἀπὸ τὸ Σαῖγκόν. — Καὶ πρέπει νὰ πάμε ἴσως μὲ ἐλέφαντα;

— Ὅχι δά. Μὲ αὐτοκίνητο. Σὲ τρεῖς-τέσσαρις ἡμέρας θάμιαστε καί.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ ἔφερε βέβαια κάποιαν ἀπογοήτευση. Οἱ ἀγριοὶ αὐτοί, ποδ μποροῦσι κανεὶς νὰ τοὺς ἴδῃ τόσο εὐκολα, μὲ αὐτοκίνητο, ἔχουον κάπως τὴ γοητεία ποδ εἶχαν γιὰ τὰ παιδιὰ. Ὁ μηχανικὸς ὅμως ἔγινε περιεργὸς νὰ ἴδῃ τοὺς ἀγρίους αὐτοὺς, ποδ ἦταν τόσο κοντὰ σὲ μιὰ πολιτισμένη μεγαλόπολη, ἄν τὸ Σαῖγκόν. Συμφώνησαν

λοιπὸν νὰ ξεκινήσουον αὐριο νωρὶς-νωρὶς γιὰ τὸ χωριὸ τῶν ἀγρίων ἐΜεῖς.

Ἀπὸ τίς ἔξη, ἢ Λούση κι' ὁ Φραγκίσκος ἦταν ντυμένοι κι' ἔτοιμοι. Ὁ φίλος μας θεώρησε σωστὸ, μὲ καὶ πῆγαινε νὰ ἴδῃ ἀγρίους, νὰ βάλῃ στὴ ζώνητου καὶ τὸ πιστόλι μὲ τὴν κοκκαλένια λαβή, ποδ τοῦ εἶχε χάρισει ὁ Ἀνναμίτης. Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ, ποδ λέει ὁ λόγος.

Ὁ μηχανικὸς κι' ἡ Λούση γέλασαν γιὰ τὴν προνοητικότητα τοῦ Φραγκίσκου. Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἄλλαξε γνώμη. Ποῦ θάβρισκε ἄλλη εὐκαιρία νὰ χρησιμοποιοῖται ἴσως τὸ τρομερὸ ἐπιλο του; Ὑστερ' ἀπὸ καιμιά εἰκοσαριά χιλιόμετρα, τὰ σπιτὰ σόθηκαν καὶ τ' αὐτοκίνητο ἔτρεχε μὲσα σὲ δάσος. Μόλις στάθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ καλύβα, στημένη πάνω σὲ πασσάλους καὶ σκετασμένη μὲ κλαδιά, τὰ παιδιὰ ἀνοῖξαν τὰ μάτια τοὺς τόσα, γιὰτι αὐτῆ τῆ φορὰ τὸ τοπεῖο ἦταν ἀληθινὰ ἐξωτικό. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἔχουον μείνει πρα-

Ὁ Φραγκίσκος τὴν ἀκολούθησε, γυρίζοντας ὀπίστω του... (Σελ. 118, στ. β')

θινοῦς, ποδ βρίσκουοναι στὸν τόπο τοὺς. Μ' ἔλη τὴν ἀντιπάθειά του πρὸς τὸν Κου-Σὺ, ὁ Φραγκίσκος τέντωσε τ' αὐτιά του μ' ἐνδιαφέρον Ὅσο γιὰ τὴ Λούση, χτύπησε πλάμακια, τρελλῶ ἀπὸ χαρὰ καὶ κρεμάστηκε σὲ λαμὸ τοῦ μπαμπά της.

— Ναι, μπαμπάκα, πάμε νὰ τοὺς ἴδουμε!

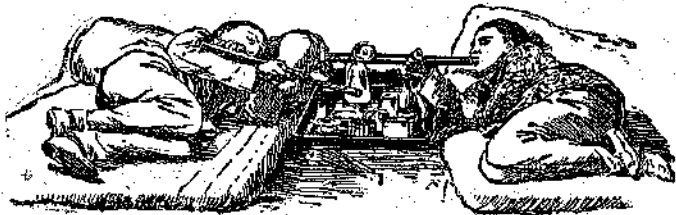
— Μὰ δὲν θὰ χρειασθεῖ νὰ κάνουον σωστὸ ταξίδι γιὰ νὰ ἴδουμε ἀγρίους; ρώτησε ὁ μηχανικὸς. Φωνιάζουμαι πὺδ θάνατι καλὸ μακριὰ.

— Καθόλου, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀνναμί-

γματικά άγριοι, δυό βήματα μακριά από το Σαγιόκον.

Γυρίζουν γυμνοί, ντυμένοι μόνο μ'ένα κομμάτι πανί κρεμασμένο γύρω στη μέση τους. Υφαίνουν πανί από τις κλωστές των φύλλων και των κλάδων. Κατοικούν σε καλύβες και έχουν για έπλοτό τόξο και τό βέλη. Τρέφονται φυσιτικά με ρύζι, μα δεν κοιτάζουν για την καλλιέργειά του. Πηγαίνουν και βάζουν φωτιά σε μια δασωμένη έκταση. Έτσι ανοίγουν έδω και κει τρύπες στο χώμα, ρίχνουν μέσα λίγα σπείρια ρύζι και φαύγουν. Σε τρεις μήνες ξαναγυρίζουν και βρίσκουν έτοιμη την έσοδα, που φτάνει για να φάνε κι' αυτοί κι' όλα τα πετεινά του οδρανού.

Οι άγριοι Μορς φαίνονται ακίνδυνοι και συνειδημένοι σ' επισκέψεις. Μαζεύτηκαν γύρω σ' αυτοκίνητο, σε σεβαστή απόσταση, και γελοῦσαν κοιτάζοντας τα ξεδιωτά. Αφού έπισκέφηκαν

«Καπνίζουν χαράς, νά!» (Σελ. 117, στ. α')

το χωριό κι' άκουσαν τις πληροφορίες του Κοδ-Σό, σκέφθηκαν για το φαί. Ο κ. Καρινό άνοιξε τις προμήθειες που είχε φέρι κι' η Δούση έστρωσε θαυμάσιο τραπέζι πάνω στη χλόη, στον ήσυχιο ένός δένδρου.

Μετά το φαγητό, δ κ. Καρινό είπε πως θα πήγαινε στα περίχωρα να εξετάσει το χώμα, από το όποιο οι Μορς έφτιαναν τα πήλινα δοχεία τους. Έπρότεινε στον Κοδ-Σό να τον συνοδεύσει, μα εκείνος εδήλωσε πως ήταν κουρασμένος κι' έπρεπε να πλαγιασει λιγάκι. Ο μηχανικός έφυγε τότε μόνος του, συνιστώντας στα παιδιά να μην απομακρυνθούν από το αυτοκίνητο, γιατί, παρ' όλης τις καλές διαθέσεις των «άγριων», ήταν προτιμότερο να μην έλθουν σε σχέσεις μαζί τους.

Μα η παιδική περιέργεια δύσκολα υπακούει στη λογική. Πιο πέρα από το μέρος όπου είχε σταθεώσει τ' αυτοκίνητο, ήταν ένας λόφος, που έκαμε έντόπωση στα παιδιά με το παράξενο μνημείο που τον στόλιζε. Εσκήνησαν λοιπόν κι' ανέβαιναν την πλαγιά, για να φτάσουν στην κορυφή.

Στάθηκαν μια στιγμή και κοίταξαν πίσω τους.

— Για κοίταξε, Φραγκίσκο! φώναξε ξαφνικά η Δούση. Ο Άνναμίτης κουδενιτάζει μ' έναν άγριο!

Ο φίλος μας κοίταξε κι' είδε τον Κοδ-Σό να μιλά μ' ένα Μορς.

— Πέρσιγοι! έκαμε. Κι' αυτός μάς είπε ότι δεν ξέρει τη διάλεκτό τους.

Γιατί; Είναι να παραξενεύεται κανείς. Η Δούση δεν έδωκε και πολύ προσοχή κι' εξακολούθησε τ' ανέβασμα. Ο Φραγκίσκος την άκολουθούσε, γυρίζοντας όλοένα πίσω του. Ξαφνικά σταμάτησε κι' έβαλε την παλάμη του μπρός στα μάτια του για να διακρίνει καλύτερα. Είχε ιδεί τον Άνναμίτη νάνεβαίνει σ' ένα δέντρο κι' από κει να κάνει διάφορες χειρονομίες και σχήματα, σα να θέλει να δώσει σινιάλο σε ανθρώπους που τον έβλεπαν από μακριά. Κουνοῦσε τα μπράτσα του, σα να έκτελοῦσε κινήσεις όπτικοῦ τηλεγράφου.

— Τι διάβολο κάνει αυτός ο κίτρινος; φειθύρισε ο Φραγκίσκος. Μα η Δούση τον φώναζε από την κορυφή και δεν ήθελε να την άφισει μοναχή της. Έφτασε κι' αυτός κοντά της και θαύμαζαν μαζί ένα τεράστιο ξόλινο άγαλαμα του Βούδα, που ήταν σκαλισμένο σ' έναν χοντρό κορμό δέντρου

και χρωματισμένο με δυνατός και ακαλαίσθητες μογιές. Γύρω από το μνημείο, τα παιδιά είδαν κάτι πρωτόγονα ξόλινα φορεία άκουμπισμένα κατά γης. Συλλογίζονταν σε τί μπορούσαν να χρησιμεύουν αυτά τα φορεία, γύρω σ' αυτό το άγαλμα, όταν άξαφνα μια βροχή από πέτρες και βέλη έπεσε δίπλα τους.

Εδύτοιχως δεν τοῦς πέτυχε τίποτα. Έμειναν μια στιγμή αστισμένοι. Μα ο Φραγκίσκος έννοιωσε ότι κάποιος κίνδυνος τοῦς άπειλοῦσε. Πήρε τη Δούση από το χέρι και της είπε: — Έλα, πρέπει να φύγουμε! Και γρήγορα!

— Γιατί; — Έλα και θα σου πω πιο ύστερα. Δεν είχε προχωρήσει δέκα βήματα, όταν πρόβαλαν μπροστά τους δυό τρεις Μορς και κουνώντας τα μαχαίρια τους, έδειχναν την πρόθεσή τους να σταματήσουν τα παιδιά. Ο Φραγκίσκος, τραδώντας μαζί του πάντα και τη Δούση, άλλαξε διεύθυνση.

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑΛΑΣΣΑ

Μές στο πέλαγο έρημιά, Οὔτ' ένα πανί Στήν καρδιά βαρυσθυμιά, Κάτι που κουνεί.

Γιαλέ μου, άπιστε ὄϊμέ, Μα ναυουριστή, Στόν άφρό σου ή θλίψη με Θάσσει να σφυστή!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Έγώ δεν είχα γιαγιά, για να μου λέη παραμύθια. Είχαν πεθάνει και οι δυό πριν γεννηθώ. Στη γειτονιά μου όμως καθόταν μια γριούλα, που όλα τα παιδάκια την άγαπούσαμε πολύ και τη λέγαμε «Κυρούλα» τόνομά της όμως ήταν «κυρά-Σοφή». Είχε ένα μικρό σπιτάκι με άσβεστωμένη αόλη και με γλάστρες γύρο-γύρο. Στόν τοίχο είχε κρεμάσει ένα καλαμένιο κλουβί με μια καρδερλίνα. Τα θυμάμαι ως τώρα καλά. Η Κυρούλα ήτανε κοντή-κοντή και άδύνατη, φορούσε πάντα ένα κίτρινο μαντήλι στο κεφάλι κι' ένα ζευγάρι γυαλιά στην άκρη της μύτης της. Το πρωί την έβλεπα να θυμάζη, να ποτίζει τις γαρυφαλιές της ή να καθαρίζει της καρδερλίνας της το κλουδάκι.

Τό καλοκαίρι τάπονηματα καθόταν μένα σκαμνί στην αόλη κι' έπλεκε τότε κι' έγινε. Μαζεύομασε τότε όλα τα παιδάκια της γειτονιάς με τις βουτυρωμένες φέτες τοῦ δελτινού και καθόμασε γύρο της. Άν καμιά φορά τό ξεχνούσαμε, έβγαίνε στο κατάφλι και μάς φώναζε ένα-ένα με τα ένέματά μας. Δεν είχε κανένα συγγενή ή κυρά-Σοφή, γιαυτό μάς άγαπούσε με όλων τών ειδών τις άγάπες. Οι μητέρες μάς μάς άφιναν, γιατί ή κυρούλα στα νειάτα της ήτανε δασκάλα κι' ως τώρα ήξερε να διηγείται διορφα πράγματα. Έξ' άλλου τό μικρό της άκροατήριο τών άγαπούσε τόσο, που άφινε τό κάθε παινήδι για να τρέξη γύρο άπ' τό σκαμνί της.

— Μια φορά, παιδάκια μου, μάς είπε μια βραδυά ή Κυρούλα, δώ και γιλιάδες χρόνια, δ κόσμος ήτανε ένα άπέραντο περιδάλι, γεμάτο λογής-λογής λουλούδια. Κι' οι άνθρωποι τότες ήτανε έλοι καλοί σαν τό Χριστό, και σαν τα πρόβατα ήμεροι. Μα τοῦ περιδολιοῦ τήν όμορφιά τήν κορύνωνε ένα μαγεμένο πουλί. Σάν τραγουδούσε αυτό τό πουλί γέμιζε τόν αϊθέρα με μια γλυκειά μουσική τόσο ναρκωτική, που έκανε τοῦς ανθρώπους να ξεχνούν και τη δουλειά τους άκόμα και να ξεπαλώνονται άγκαλιασμένοι πάνω στη χλόη για να τάκουνε να κλαδῆ. Κι' ήτανε ελοι γελαστοί κι' εδύτυχοι, και τόσον έμοιάζαν μεταξύ τους, που μπορούσε κανείς να πάρη γι' άδέρφια όλον εκείνο τόν πληθυσμό.

— Έτσι περνούσαν οι μέρες τους ήσυχες, όταν, μια μέρα, φάνηκε στο περιδάλι ένας ένός κατάμαυρος άνθρωπος, που κανε να ξαφνιαστοῦν όλοι οι ξανογάλανοι κάτοικοί του. Τοῦς είπε πως έρχόταν από χώρες άλαργινές, κει που δ ήλιος φήγει στην άμμο ταυγά τών άγριων πουλιών και μελώνει τοῦς καρ-

πός τών κουρμαδιών. Κι' οι κάτοικοι άπόρησαν, γιατί στο περιδάλι τους δεν έβραν άλλη εποχή άπ' τήν άνοιξη. Τόν φιλοξένησαν όσάσο και τόν θαύρησαν κι' αυτόν άδερφό τους. Μόλις όμως δ ένός είδε κι' άκουσε τό μαγικό πουλί, σηκώθηκε κι' άρχισε να τό κουνή. — Τέτοιο πουλί πρέπει να τόχω μονάχα γώ! φώναζε. Τό πουλί πέταξε τρομαγμένο. Ο ένός άρχισε τότες να τό παρακαλά. — Είμαι άρχοντας, πουλάκι μου, θα σε βάλω μέσα σενα άσημένιο κλουβί, σε μια πλούσια σέρα, θα χης τόν ήλιο πάντα κοντά σου, κι' ετι λαχταρήσεις χίλιοι σκλάβοι θα τρέξουνε να σου τό φέρουν. Τό πουλάκι άκουσε τα λόγια του, πήρε ανθρώπινη φωνή για πρώτη φορά και τοῦπε όργισμένα. «Άνθρωπε άγώιστή κι' άχάριστε!» Κι' έγινε άφαντο. Κανείς δεν τό είδε πιά, έκτός άπ' τα νεογέννητα που κοιμούνται στην κούνια.

— Γιαυτό χαμογαλοῦν τα μωρά, κυρούλα, σαν κοιμούνται, κι' άπλώνουν τα χεράκια; ρώτησε τότες ένα από τα παιδάκια. — Ναι, παιδάκια μου, χαϊδεύουν τό πουλάκι που πάει κοντά τους. Έμεις δεν έχουμε πιά μάτια να τό δοῦμε. Έδώ ή κυρά-Σοφή σηκώθηκε, τόλιξε τη δουλειά της και μάς είπε κουνώντας τό κεφάλι: — Όλοι πάνε τώρα σαν και τόν ένό να βροῦνε κεινο τό πουλί, μα δε βρίσκουν παρά μερικά φτερά κι' δ κάμπος κείνος που ήτανε ένα χαλί άνθόσπακτο, τώρα είναι ξερός και μαῦρος, γεμάτος άθλιότητα. Φωτιά λες και τόν κατάκαψε.

— Και θάρτη, κυρούλα, πάλι τό πουλί; ρώτησε τώρα τό μεγαλύτερο άγέρι. — Ναι, παιδάκι μου, τοῦπε χαϊδεύοντας το, θάρτη σαν μπορέσετε και κάνετε πάλι τόν κόσμο σαν ένα άπέραντο περιδάλι, και τοῦς ανθρώπους καλοῦς σαν τό Χριστό και σαν τα πρόβατα ήμερους κι' όμοιους μεταξύ τους σαν άδέρφια.

Μας χαϊδεψε ένα-ένα και μάς καληνύχτισε γλυκά. Μεις από συνήθεια της ήλθησαμε τό χέρι. Ήτανε ή ώρα που ή κυρά-Σοφή θυμάζε τα εικονίσματα, έμπαζε τήν καρδερλίνα της, δεπνοῦσε με «τό βρισκούμενο» κι' επλάγιαζε.

Φεύγοντας, ένας μικρός τή ρώτησε. — Δεν μάς είπες όμως, κυρούλα, πως τό λέγαμε κείνο τό πουλί; — Έδύτυχία, παιδιά μου, άποκρίθηκε ή γριά.

Και μόλις βγήκαμε, έκλεισε και διπλομαντάλωσε τη μικρή πόρτα.

— Άνερας, (κι' ή μοίρα του δ, νι θέλει δς [γράφη]) Τοῦ εαυτοῦ του είναι θεός και δείχνει Στήν όκηρα δυστυχία. ΣΟΛΩΜΟΣ

ΚΑΙ Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΕΝΟΣ

— Όλοι πάνε τώρα σαν και τόν ένό να βροῦνε κεινο τό πουλί, μα δε βρίσκουν παρά μερικά φτερά κι' δ κάμπος κείνος που ήτανε ένα χαλί άνθόσπακτο, τώρα είναι ξερός και μαῦρος, γεμάτος άθλιότητα. Φωτιά λες και τόν κατάκαψε.

— Και θάρτη, κυρούλα, πάλι τό πουλί; ρώτησε τώρα τό μεγαλύτερο άγέρι. — Ναι, παιδάκι μου, τοῦπε χαϊδεύοντας το, θάρτη σαν μπορέσετε και κάνετε πάλι τόν κόσμο σαν ένα άπέραντο περιδάλι, και τοῦς ανθρώπους καλοῦς σαν τό Χριστό και σαν τα πρόβατα ήμερους κι' όμοιους μεταξύ τους σαν άδέρφια.

Μας χαϊδεψε ένα-ένα και μάς καληνύχτισε γλυκά. Μεις από συνήθεια της ήλθησαμε τό χέρι. Ήτανε ή ώρα που ή κυρά-Σοφή θυμάζε τα εικονίσματα, έμπαζε τήν καρδερλίνα της, δεπνοῦσε με «τό βρισκούμενο» κι' επλάγιαζε.

Φεύγοντας, ένας μικρός τή ρώτησε. — Δεν μάς είπες όμως, κυρούλα, πως τό λέγαμε κείνο τό πουλί; — Έδύτυχία, παιδιά μου, άποκρίθηκε ή γριά.

Και μόλις βγήκαμε, έκλεισε και διπλομαντάλωσε τη μικρή πόρτα.

— Άνερας, (κι' ή μοίρα του δ, νι θέλει δς [γράφη]) Τοῦ εαυτοῦ του είναι θεός και δείχνει Στήν όκηρα δυστυχία. ΣΟΛΩΜΟΣ

ΚΑΙ Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΕΝΟΣ

— Όλοι πάνε τώρα σαν και τόν ένό να βροῦνε κεινο τό πουλί, μα δε βρίσκουν παρά μερικά φτερά κι' δ κάμπος κείνος που ήτανε ένα χαλί άνθόσπακτο, τώρα είναι ξερός και μαῦρος, γεμάτος άθλιότητα. Φωτιά λες και τόν κατάκαψε.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΚΑΙ Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΕΝΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΤΟΝ περασμένο μήνα έγειναν σεμνά τα εγκαινία της Εθνικής Πινακοθήκης, όπως τήν τακτοποίησε, τήν πλούτισε και τήν αναμόρφωσε ο νέος της διευθυντής, δ κ. Ζαχ. Παπαντωνίου. Η Πινακοθήκη αυτή, ένα Μουσείο να ποῦμε Ζωγραφικής, που προσηρινά στεγάζεται στο μέγαρο τοῦ Πολυτεχνείου, άποτελείται κυρίως από πίνακες καλαιών ζωγράφων που τοῦς χάρισαν στο Έθνος διάφοροι δημογενείς συλλέκτες. Κι' άπ' αυτές τις δωρεές, ή μεγαλύτερη είν' εκείνη που έκαμε ο Στέφανος Έένος. Πάνει μια δλάκερη αίθουσα που φέρι τήνομά του. Και καθώς τήν είδαν και τη θαύμασαν τόσοι καλεσμένοι στα εγκαινία, — που πολλοί δεν ήξεραν οὔτε καν τήν ύπαρξή της. — τόνομα τοῦ δωρητή, χαραγμένο εκεί με χρυσά γράμματα, ανασύρθηκε από τη λήθη και πολῦς λόγος έγεινε για τόν έκτακτο άνθρωπο, που δχι μόνο αυτή τήν πολύτιμη συλλογή, αλλά και πολλά άλλα πολύτιμα πράγματα χάρισε στο Έθνος.

Ο Στέφανος Έένος... πόσο άραγε να τόν θυμούνται, να τόν ξερουν σήμερα; Έναν καιρό όμως δεν όπηρχε πια γνωστός, πια διάσημος άνθρωπος στο Πανελλήνιο. Γεννήθηκε στη Σμύρνη τό 1821 και πέθανε στας Αθήνας τό 1894. Δεν έζησε, βλέπετε, και πάρα πολύ, μα τι δεν έκαμε στη ζωή του! Και πρώτα πρώτα μια σειρά από μυθιστορήματα. Νεότερος, είκοσιτριών μόλις χρονών, έγραφε τό πρώτο: «Ο Διάβολος έν Τουρκία». Κι' έπειτα τήν «Ηρωίδα της Ελληνικής Έπαναστάσεως», τα «Νόθα Τέκνα» και τήν «Πλεκάνη Πλεκτανών». Χωριστά τήν «Κιθλησία», τό πολύκροτο εκείνο βιβλίο που έγραψε για τόν πατέρα του, έναν πλούσιο έμπορο της Σμύρνης, που μπλέχτηκε σε μιάν άσχημη υπόθεση, συκοφαντήθηκε κι' άθωώθηκε με τις ένέργειες προπάγων τοῦ φιλόστοργου γιού του.

Εκείνο τόν καιρό, ο νέος μυθιστοριογράφος ήταν φτωχός. Ο πατέρας του είχε καταστραφεί κι' αυτός δεν είχε παρά τα λίγα που κέρδιζε από τα βιβλία του. Άλλά ύστερα έγεινε πλούσιος, τετραπλότος μάλιστα. Γιατί δεν ήταν μόνο μυθιστοριογράφος ήταν κι' έννας τολμηρός, μεγαλεπίβουλος κι' άκαταγώνιστος έπιχειρηματίας. Πήγε στην Άγγλία, στην άρχή έμπορεύτηκε και σιγά-σιγά έγεινε ένας μεγάλος έφοπλιστής. Τα βαπόρια και τα καράδια τοῦ Στέφανου Έένου τριγύριζαν τήν έλλη-

νική σημαία σ' όλο τόν κόσμο και κανέν' άπ' αυτά έφερε τόνομα ένός άπ' τοῦς ήρωες της Ελληνικής Έπαναστάσεως. Σήμερα τα ελληνικά βαπόρια ονομάζονται «Κική» ή «Άγλαξ». Τα βαπόρια τοῦ Στέφανου Έένου ονομαζόνταν «Μάρκος Μπότσαρης» ή «Όδυσσεύς Άνδροῦτσος». Έ, άλλη φιλοπατρία, άλλον έθνισμό είχαν οι έφοπλιστές τοῦ καιροῦ εκείνου, όταν ήταν μάλιστα και μυθιστοριογράφοι...

Στό Λονδίνο, που είχε τις καλύτερες σχέσεις, ο Στέφανος Έένος άπόκτησε και τη συλλογή τών πινάκων, που δεν θυμούνται τώρα ποιός φιλότεχνος λόρδος τήν είχε καταρτίσει. Κι' ο Έλληνας έφοπλιστής τή χάρισε, καθώς είπαμε, στην Ελλάδα, για να ποταλέση τόν πυρήνα της Εθνικής Πινακοθήκης της. Είναι πολλά χρόνια από τότε, άπάνω από πανήντα, κι' οι «άρμόδιοι» στην Ελλάδα δεν καταλάβαιναν πολύ από τέτοια πράγματα. Δέχτηκαν τη συλλογή τοῦ Στέφανου Έένου θυμούντοι ίσως τήν παροιμία «είδι χάρισμα γλυκό σα μέλι» πέταξαν όμως παλιομουσαμάδες εκείνο στα υπόγεια τοῦ Πανεπιστημίου, όπου έμειναν θαμμένα κι' άγώ δεν ξέρω πόσον καιρό. Πολύ άργότερα τό βραδυκίνητο αυτό Κράτος σκέφτηκε να κάμη κι' Εθνική Πινακοθήκη. Και τότε μόνο ο θησαυρός βγήκε άπ' τόν σκοτεινό τάφο του και κουβαλήθηκε να λάμψη στο Πολυτεχνείο... Άς είναι! τέτοιες βαρβαρότητες δεν γίνονται πια οὔτε στην Ελλάδα. Όποιος θα της χάριση σήμερα μια καλλιτεχνική συλλογή, μπορεί να ναι βέβαιος πως θα γίνει δεκτή με τις τιμές που θα της αξίζουν. Αφού και τό ίδιο τό Κράτος, — τί διαφορά από τότε! — αγοράζει σήμερα πίνακες για να πλουτίσει ή Πινακοθήκη του.

Άλλ' άς γυρίσουμε στον Στέφανο Έένο. Έκτός από τη συλλογή, έκτός από τα βιβλία του, έκτός από τα καράδια του άκόμα με τήν εθνική σημαία και τα εθνικά όνόματα, χάρισε στο Έθνος και κάτι άλλο πολύτιμο: τόν «Βρετανικό Άστέρα» του, ένα θαυμάσιο εικονογραφημένο περιοδικό, που τό τύπωνε στο Λονδίνο. Τί όρατο! τί πλούσιο! Σε μερικά σπίτια θα άπάρχουν άκόμα τόμοι τοῦ ελληνικού αυτοῦ περιοδικοῦ που ήταν έφάμιλλο τών καλύτερων ευρωπαϊκών. Μόνο στην Άμερική βγαίνουν σήμερα ένα δυό τέτοια ελληνικά, άλλα οὔτε αυτά δεν είναι σαν τόν «Βρετανικό Άστέρα» τοῦ Στέφανου Έένου.

Με τήν ίδια όπτόσο εδκόλια που έκαμε τήν κολοσσία του περιουσία, ο έπιχειρηματίας μυθιστοριογράφος, γενναίωδρος πάντα, σπάταλος, τήν έχασε. Και γύρισε στην Ελλάδα φτωχός. Οὔτε βαπόρια πια οὔτε καράδια,

Μόνο τα βιβλία του είχε, τ'θάνατα. "Αλλά και τὰ σχέδιά του τὰ μεγαλεπιδόλα. "Εν' απ' αὐτά, τὸ τελευταίον του, ἦταν ἡ ἀναμόρφωση τῶν Ἀθηναίων σὲ μεγάλη καὶ θαυμαστὴ πρωτεύουσα τῆς Ἀνατολῆς. Κι' ἐπρότεινε τότε στοὺς Ἀθηναίους νὰ τὸν βγάλουν Δῆμαρχο καὶ νὰ τὸν βοηθήσουν ἔτσι νὰ ἐκτελέσῃ τὰ δόλουθα ἔργα: Νὰ διακτυπήσῃ τὸ βράχο τῆς Ἀκρόπολης, γιὰ νὰ δροσιζέται ἡ πόλις ἀπὸ τὸν μπάτη τοῦ Σαρωνικοῦ ποδὸ δὲν θάβρισκε πιά κανένα ἐμπόδιο. Νὰ μεταβάλλῃ σὲ μεγάλο πλωτὸ ποταμὸ τὸν Ἰλισσοῦ, ὥστε τὰ καράβια νὰ γυροβολοῦν μπροστὰ στὶς Στήλες τοῦ Ὀλυμπίου. Νὰ στήσῃ ἕνα πελώριο ρολόι στὴν Ἀκρόπολι, ὥστε νὰ βλέπουν τὴν ὥρα οἱ καταπλέοντες ἀπὸ τὸ Σούνιο, ὅπως ἄλλη φορὰ ἐβλεπαν τὸ κρᾶνος τῆς Ἀθηνᾶς...

Γελάτε;... Κι' οἱ Ἀθηναῖοι γέλασαν τότε καὶ μαύρισαν τὸν ὑποψήφιον Δῆμαρχο ποὺ τὸν πῆραν γιὰ τρελὸ. Κι' ὁ μὲν εἶμαι βέβαιος, πῶς ἂν τὸν ἐβγαζαν καὶ τὸν βοηθοῦσαν, ὁ Στέφανος ἕνος θάκανε κι' αὐτὰ, κι' ἄλλα ἀκόμη πολλά. Εἶχε μέσα του τὸ δαιμόνιο τῆς μεγαλοφυΐας ὁ ἔκτακτος αὐτὸς ἄνθρωπος. Κι' ὅτι ἔκαμε στὴ ζωὴ του, ἦταν μεγάλο κι' ὄρατο. Ἔτσι καὶ τὰ μυθιστορήματά του, τὰ δγκώδη, τὰ πολυπρόσωπα, τὰ πολυπλοκά, θαύματα γιὰ τὴν ἐποχὴ τους. Τὸ καλύτερο εἶναι βέβαια καὶ τὸ περιφημότερο: ἡ κλασικὴ πιά «Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως». Ἀπ' αὐτὸ τὸ μυθιστορημὰ οἱ περισσότεροὶ Ἕλληνες ἔμαθαν τότε τὴν ἱστορίαν τοῦ 21. Μὰ καὶ σήμερα ἡ «Ἡρώς» ὡς ἱστορικὸ, ἐθνικὸ μυθιστορημὰ, διαβάζεται μ' ἐνδιαφέρον.

Σὲ ἀσκήσομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Ἐπιτομή ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένη γιὰ τὴν «Διαπάλασιν» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' αὐτὴν ἐπίσης εἶχαν νὰ τὴν ἰδοῦν ἐκεῖ καὶ...

Ἦταν μιὰ Πέμπτη πρωί. Κι' ἴσως ἐκεῖ ποὺ ὁ Τζάκ, βλέποντας ἀπὸ τὰ τζάμια τῆς ροτόντας τὸν γαλιζιὸ ἀνοιξιάντικο οὐρανὸ, συλλογιζόταν μεγαλλοχολικὰ τί ὄρατος θάταν ἕνας πρᾶινος περίπατος, ἀκουσε τρανταχτὸ κρουδόνισμα καὶ σὲ λίγο εἶδε νὰ μπαίνει ἡ μητέρα του, λουσαρισμένη, χαρούμενη, βιαστικὴ καὶ μὲ μιὰν ἔκτακτὴ ζωηρότητα.

Ἐρχόταν νὰ τὸν πάρῃ νὰ πᾶνε περίπατο στὸ Δάσος.

Δὲν θὰ γύριζαν παρὰ τὰ βράδυ. Θὰ ἔτρωγαν ἐκεῖ, θὰ διασκεδάζαν ἔξω ἡμέρα, ὅπως τῶκαναν ἄλλοτε. Τί χαρὰ! Ἐπρεπε νὰ ζητήσουν τὴν ἄδεια τοῦ

κ. Μορονβάλ. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ κυρία Μπαρανσοῦ ἔφερε καὶ τὴν τριμηνία, μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε μὲ πόση εὐκολία τὴν πῆραν.

Κι' ἐνῶ ἡ μητέρα του πληροφοροῦσε τὸν Λυκαίρχη ὅτι ὁ κ. Νταρζαντὸν ἀνεγκάστηκε ξαφνικὰ νὰ φύγῃ στὴν Ὠδέρνη, γιὰ τὸ τηλεγράφησαν πῶς ἡ θεία του ἦταν ἐτοιμὸθάνατη, ὁ Τζάκ ἔτρεχε μέσα νὰ ντυθῇ. Περνώντας τὴν ἀδελφὴ, ἀπάντησε τὸν Μαντοῦ, ποὺ ταπεινὸς καὶ περιλυσος ὅπως πάντα, ἔκανε τὴν καθημερινὴν του ἐργασία, χωρὶς νὰ νοιάζεται γιὰ τὸν ὄρατο καιρὸ καὶ γιὰ τὸν μυρωμένο ἄερα.

Τοῦ Τζάκ τοῦ ἦρθε τότε μιὰ ἰδέα, — ἰδέα εὐτυχημένου παιδιοῦ, ποὺ θέλει νὰ μοιραστῇ τὴν εὐτυχία του μὲ ἄλλους. Καὶ γυρίζοντας στὴ μητέρα του:

— Μαμά, τὴν παρακάλεσε, παίρνομε καὶ τὸν Μαντοῦ;

Ἐ, δὲν ἦταν τὸ ἴδιο εὐκαλό νὰ δοθῇ ἡ ἄδεια καὶ γιὰ τὸν μονάκριβο ὑπηρέτη. Ὁ Τζάκ ὅμως παρακάλεσε τόσο πολὺ, ὥστε ἡ ἀγαθὴ κυρία Μορονβάλ ἐδῆλωσε ὅτι, γιὰ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, ἀναλάμβανε αὐτὴ ἕως τις δουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ.

— Μαντοῦ! Μαντοῦ! φώναξε ὁ Τζάκ. Ντάσου γρήγορα! Σὲ παίρνομε μὲς! μὰς μὲ τὰμάξιν! Θὰ πᾶμε νὰ φάμε ἔξω, στὸ Δάσος!

Ἐγείνε κάποια φασαρία. Ὁ Μαντοῦ εἶχε σαστίσει. Ἡ κυρία του ἔφαγε νὰ τοῦ βρῇ μιὰ δανεικὴ στολὴ γιὰ τὴν περίστασι. Ὁ μικρὸς Μπαρανσοῦ χοροπηδοῦσε. Κι' ἡ μητέρα του ἐξακολούθησε νὰ μιλῇ στὸν κ. Μορονβάλ γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ κ. Νταρζαντὸν.

Ἐπιτέλους ἐτοιμάστηκαν καὶ ξεκίνησαν.

Ὁ Τζάκ κι' ἡ μητέρα του κάθισαν στὸ βᾶθος τοῦ ἀμαξιοῦ κι' ὁ Μαντοῦ ἀπάνω, πλάι στὸν Ἀδγουστή. Αὐτὸ δὲν ἦταν βέβαια πολὺ βασιλικὸ, μὰ ὁ μικρὸς βασιλιάς εἶχε γνωρίσει κι' ἄλλα χειρότερα...

Τί ὄρατα ἡ πρωτὴ ἐκεῖνη ἀμαξίδα στοδὸς μεγάλους, ἡλιοπλημμυριστοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ καὶ τί γρήγορα ποὺ ἔφτασαν στὸ πράσινο, τὸ εὐωδιασμένο ἀνοιξιάντικο Δάσος!

Ὁ Τζάκ κάθε τόσο ἐνθουσιαζόταν, φιλοῦσε τὴν μητέρα του καὶ τραβοῦσε τὸν Μαντοῦ ἀπ' τὴ στολὴ:

— Σ' ἀρέσει, Μαντοῦ;

— Πολὺ! πολὺ!

Τὰμάξιν σταμάτησε στὸ ἐστιατόριο τοῦ Περιπτέρου κι' ἐνῶ τοὺς ἐτοίμαζαν τὸ τραπέζι, ἡ κυρία Μπαρανσοῦ καὶ τὰ παιδιὰ πέζεφαν, γιὰ νὰ κάμουν τὸ γύρο τῆς λίμνης. Ἐνεῖνη τὴν ὥρα ἦταν ἔρημὰ κι' ἡσυχία. Τὸ νερὸ διατηροῦσε τὴ νυχτερινὴν του φρεσκάδα, οἱ κύκνοι κολυμποῦσαν μὲ χάρη κι' ἡ γαλήνια ἐπιφάνεια καθρέφτιζε τὴν ὀλόγυρ' ἀν-

θισμένη πρασινάδα. Τί ὄρατος κι' ὁ περίπατος ἐκεῖνος στὴ λίμνη!

Ἀμὴ τὸ πρόγευμα;... Τὸ πρόγευμα στὸ τραπέζικι ἐκεῖνο, μπροστὰ στ' ἐλάνοιχο παράθυρο;... Μὲ πόση χαρὰ, μὲ πόση ὄρεξη τὰ παιδιὰ ἔτρωγαν ἀπ' ἔλα, καὶ πῶς γελοῦσαν!... Ἐνα γέλιο ἦταν αὐτὸ τὸ πρόγευμα, ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Τὸ κάθει ἦταν πρόφασι: ἕνα ψωμάκι ποὺ ἔπεφτε χάμω, ἕνα γκαροβὸν ποὺ περνοῦσε φορτωμένο πιάτα, ἕνας κύριος μὲ κόκκινη μύτη ποὺ ἔμπαινε. Ὅλα τοὺς ἔκαναν νὰ ξεκαρδίζονται στὰ γέλια. Κι' ἀπέψω, στὰ κλαδιά τῶν δέντρων, μὲ τὴν ἴδια χαρὰ, κλαίονταν τὰ πουλάκια...

Ἀφοῦ ἀπόφαγαν, ἡ μητέρα ἐπρότεινε:

— Πᾶμε στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο;

— Ὁ, τί ὄρατα ἰδέα, μαμά!... Ὁ Μαντοῦ δὲν τὸν εἶδε ποτέ... Ὁ εὐχάριστοῦ πολὺ!

Ἐναμπήκαν στὰμάξιν κι' ἀκολούθησαν τὴ μεγάλη δεινροστοιχία ὡς τὰ κάγγελα. Ὁ Κῆπος, ἔρημος σχεδὸν ἐκεῖνη τὴν ὥρα, εἶχε ὀλη τὴ γαλήνη καὶ τὴ φρεσκάδα ποὺ τοὺς εἶχε μαγέψει καὶ στὸ πρωῖνὸ Δάσος. Ἀλλὰ γιὰ τὰ παιδιὰ, ἡ μεγαλύτερη ἔλξη ἦταν τὰ ἀναρίθμητα ζῷα του.

Ὁ Μαντοῦ, ποὺ ὡς τότε εἶχε διασκεδάσει μόνον γιὰ νὰ κάμῃ εὐχαρίστηση τοῦ Τζάκ, ἄρχισε τότε νὰ διασκεδάζῃ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Κι' αὐτὸς δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τις γαλιζίες ἐπιγραφὰς τῶν κλουβιῶν καὶ τῶν περιβόλων γιὰ νὰ γνωρίσῃ κάποια ζῷα τοῦ τόπου του. Μὲ τί χαρὰ ἀνακατωμένη μὲ λύπη, ἔβλεπε τις καγγαρούδες, τοὺς ζέβρους, τις ἀντιλόπες καὶ τὰ ἄλλα μικρὰ ἢ μεγάλα «τροπικάκια» τοῦ Κῆπου! Τί τοῦ θόμιζαν! τί τοῦ ἔφερναν μπροστὰ στὰ μάτια του μὲ τὰ τρεχάματα, τὰ σκιρτήματα καὶ τὰ πηδημάτά τους!

Τὰ πουλιὰ ὅμως τὰ λυπόταν ἡ ψυχὴ του. Καλά, τὰ καμηλοπούδια εἶχαν τόπο νὰ τρέχουν καὶ νὰ σγαρλίζουν τὸ χῶμα ὅσο ἤθελαν. Οἱ κακόμοιροι ὅμως οἱ παπαγάλοι, ποὺ ἦταν κλεισμένοι, φυλακισμένοι στὰ δμοιόμορφα ἐκεῖνα κλουβιά, ποὺ καθένα δὲν εἶχε μέσα πτερὰ μὴ λειχάνη μὲ νερὸ καὶ, γιὰ πέταυρο, ἕνα δέντρακι χωρὶς κλαδιά καὶ πράσινα φύλλα; Κι' ὁ Μαντοῦ βλέποντας αὐτὰ τὰ κλουβιά, θυμόταν τὸ Γυμνάσιον Μορονβάλ...

Ἀλλὰ λίγο λίγο ὁ Κῆπος ἐγέμιζε. Εἶχε κόσμον τώρα, θόρυβο, ζωὴ. Κι' ἔφαγε, ἀνάμεσα σὲ δυὸ δεινροστοιχίες, ἕνα θέαμα ἄλλοκοτο, φανταστικὸ, προξένησε τέτοια ἔκστασι στὸν Μαντοῦ, ποὺ ἀπόμεινε ἀκίνητος, βουβός.

Δυὸ ἐλέφαντες, — νά, δυὸ ἐλέφαντες, ποὺ δὲν φαινόταν ἀκίμα παρὰ τὰ πελώρια κεφάλια τους στὸ ὕψος σχεδὸν τῶν δέντρων κι' οἱ κινούμενες

προσοκίδες τους, ἐρχόνταν, βαστώντας στὴν πλατείαν τους ῥάχη ἕναν παρδαλὸ κόσμον, γυναίκες μὲ ἀνοιχτόχρωμες δμοπρέλλες, παιδιὰ μὲ ψάθινα καπέλλα, κεφάλια ξανθὰ ἢ μαῦρα ξεσκουφωτά, στολισμένα μὲ χρωματιστὲς κορδέλλες. Πίσω ἀπ' τοὺς ἐλέφαντες, ἔρχόταν μιὰ καμηλοπάρδαλη μὲ μακρὸν λαιμὸ, ποὺ κρατοῦσε ψηλὰ τὸ μικρὸ τῆς κεφάλι, σοβαρὸ καὶ περήφανο. Εἶχε κι' αὐτὴ ἀναβάτες. Καὶ τὸ παράξενο αὐτὸ καραδάνι περνοῦσε ἀνάμεσα στὰ δέντρα μὲ γέλια, μὲ φωνές, μὲ χάρεις, καὶ κάπου κάπου μὲ καμμιὰ μικρὴ κραυγὴ τρόμου.

— Τί ἔχεις, Μαντοῦ!... τρέμεις;... εἶσαι ἄρρωστος; ρώτησε ὁ Τζάκ τὸ σύντροφό του.

Ἀλήθεια, ὁ Μαντοῦ κόντευε νὰ λιγοθυμῆσῃ ἀπ' τὴ μεγάλη συγκίνηση. Μὰ ὅταν ἔμαθε πῶς κι' αὐτὸς μποροῦσε νὰ βεθεῖ στοδὸς ἐλέφαντες ἐκεῖνοις, τὸ πρόσωπό του πῆρε ὕψος σοβαρὸ, σχεδὸν ἐπίσημο.

Ὁ Τζάκ δὲν θέλησε νὰ τὸν ἀκολουθῆσῃ. Προτίμησε νὰ μείνῃ κοντὰ στὴν μητέρα του. Κι' οἱ δυὸ μαζί, καθισμένοι σ' ἕνα πάγκο, εἶδαν τὸ ἀραπάκι νὰ σκαρφαλώνῃ στὴ ῥάχη τοῦ ἐλέφαντα μὲ μιὰ ἔκτακτὴ βία καὶ λαχτάρα.

Ἀλλ' ἔμα βρέθηκε κει-πάνω, μεταμορφώθηκε!

Δὲν ἦταν πιά τὸ ξετοπισμένο παιδί μὲ τὴν γελοία ὄψη καὶ τὴν ἀστεία γλώσσα. Δὲν ἦταν πιά τὸ ἀδέξιο καὶ κακορίζικο ξένο μαθητοῦδι, ποὺ εἶχε κατανηθῆσι δουλάκι ταπεινὸ καὶ περίτρομο. Κάτω ἀπ' τὸ μαῦρο του πετοῖ, ἔθεωρο συνήθως, αἰσθανόσαν τὴν πῶς κυκλοφορεῖ αἷμα, ζωὴ! τὰ κοντὰ σγαυράμαλλά του σηκωνόνταν ἄγρια καὶ στὰ μάτια του, ποὺ εἶχαν πάντα τὸ παράπονο τῆς ἐξορίας, ἔβλεπε τὴν ἀστραπὴν θυμοῦ καὶ περηφάνειας.

Εὐτυχημένο βασιλόπουλο!

Δυὸ-τρεις φορὲς τοῦ ἔκαμαν τὸ γύρο τῆς δεινροστοιχίας.

«Κι' ἄλλο! κι' ἄλλο!» φώναζε μὲ θάρρος, σὰ νάταν στὸν κῆπο τοῦ παλατιοῦ του, στὸ σπῆτι του, στὸ στοιγιό του.

Κι' ἐκεῖ, μπροστὰ στὸν περιβόλο τῶν ζέβρων καὶ τῶν καγγαρούδιων, περνοῦσε καὶ ἔνα περνοῦσε, σὲ μεθυσμένος ἀπὸ τὸ τρέξιμο τοῦ ἐλέφαντα. Ἡ Κερρίκα, ἡ ἀκχομένη, οἱ μάχες, τὰ μεγάλα κυνήγια, δλ' αὐτὰ τοῦ ἔναρχόνταν στὴ θάμηση. Μιλοῦσε μονάχος του, στὴ γλώσσα του κι' ἀκούγοντας τὴ φωνὴν λα ἐκεῖνη τὴν ἀφρικανικὴν, τὴ γνωστὴν του, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ κλείνῃ τὰ μάτια ἀπὸ εὐχαρίστησι, ὁ ἐλέφας ἐνθουσιαζόταν καὶ γρούλλιζε, οἱ ζέβροι χρεμέτιζαν, οἱ ἀντιλόπες πηδοῦσαν τρομαγμένες, ἐνῶ ἀπ' τὸ μεγάλο κλουβὶ μὲ τὰ ἐξωτικά πουλιὰ, ὅπου ὁ ἥλιος ἔρχιγε ἀχτίνες πιδὸ κόκκινες τώρα, ἔφταναν

ζωηρὰ κελοῖδηματα, σεριγγὰ σφουρίγματα, κρωγμοί, ὄλος ὁ θόρυβος τοῦ παρθένου δάσους τὴν ὥρα τοῦ ἡλιοδασιλέματος.

Ἀλλὰ ἦταν ἀργά, ἔπρεπε νὰ γυρίσουν. Ἐπειτα, μόλις ἔπεσε ὁ ἥλιος, σηκώθηκε ἄερας ψυχρὸς, ὅπως συμβαίνει συχνὰ στὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοιξης, ποὺ μιὰ παγερὴ χειμωνιάτικη νύχτα διαδέχεται τὴν ἡλιοφώτιστη καλοκαιρινὴν μέρα.

Γιὰ τὰ παιδιὰ, ὁ γυρισμὸς αὐτὸς ἦταν μελαγχολικός. Τί διαφορά ἀπὸ τὴν πρωτὴν ἀνοιξιάντικὴ ἀμαξίδα! Τὰ μὰξιν ἔτρεχε τώρα πρὸς τὸ Γυμνάσιον, ἀφίνοντας πίσω του τὴ θριαμβευτικὴ Ἀψίδα, ροδοβαμμένη ἀκόμα ἀπ' τὴ δύση, σὰ νὰ πῆγαινε πρὸς τὸ σκοτάδι. Ὁ Μαντοῦ ἐκεῖ ψηλά, δίπλα στὸν Ἀδγουστή, συλλογιζόταν. Ὁ Τζάκ, χωρὶς νὰ ξέρῃ γιὰ τί, αἰσθανόταν βαθεῖα λύπη καὶ, κατὰ σύμπτωσι ἡ κυρία Μπαρανσοῦ ἦταν σιωπηλὴ. Ὅσο εἶχε

κάτι νὰ πῇ, κάτι ποὺ ἴσως τῆς κόστιζε καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἀνέβαλε ὡς τὴν τελευταία ὥρα. Ἐπιτέλους πῆρε τὸ χέρι τοῦ Τζάκ καὶ τὸ κράτησε μὲς στὸ δικὸ της:

— Νὰ σοὺ πῶ, παιδί μου... ἔχω μιὰ κακὴ εἰδησιὴ νὰ σοὺ δώσω...

Τὸ κατάλαβε ἄμέσως πῶς κάποιο μεγάλο δυστύχημα θὰ τὸν χτυποῦσε καὶ τὰ ματάκια του στράφηκαν στὴν μητέρα του ἐκτετυκτά:

— Ὁ μὴν τὸ πῆς, μὴ μοῦ τὸ πῆς, ἀφοῦ εἶναι κακὸ...

Ἀλλὰ ἐκεῖνη ἐξακολούθησε, μιλώντας σιγανὰ καὶ γρήγορα:

— Πρέπει νὰ φύγῃς γιὰ ταξίδι μεγάλο... Εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ σφίξω... Μὰ θὰ σοὺ γράψω... Μόνον νὰ μὴν κλάψῃς, γιὰτί θὰ μὲ πίκραινεσ πολὺ... Καὶ πρῶτα-πρῶτα δὲν φάγω γιὰ πολὺ καιρὸ... Γρήγορα θὰ ξαναῖθωθεῖς... Ναι, σοὺ τὸ ὑπόσχομαι, πολὺ γρήγορα... (Ἀκολουθεῖ)

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΕ'

Οἱ δεσποινίδες Παγιασάνον ἀναγνώρισαν πῶς ὁ Φακὴς εἶχε δίκιο. Ναι, δὲν ἦταν ἄλλη σωτηρία ἀπ' τὴ φυγὴ. Τί καλὰ ποὺ ἔοβνε κι' ἡ λάμπα! Ἀλήθεια στὰ σκοτεινὰ δὲν ἐβλεπαν ποῦ εἶναι ἡ ἀρκούδα μὰ οὔτε κι' ἡ ἀρκούδα δὲν ἐβλεπε ποῦ εἶναι αὐτές, γιὰ νὰ δεμῆσῃ καὶ νὰ τις σπαράξῃ... Ἐ, ἴσως γλυτῶσουν...

— Ἐμπρός!... σιγά!...

— Στὸ σαλονάκι!... οὐτί!...

— Ἀπὸ δῶ! ἀπὸ δῶ!

Στὰ σκοτεινὰ, ἡ φυγὴ ἀρχίζει. Φυσικά, οἱ νοικοκυράδες ἔχουν τὰ κατατόπια τοῦ σπιτιοῦ τους. Καὶ σεργάμενες μὲ χέρτια καὶ μὲ πόδια, βρῖσκουν εὐκόλα τὴν πόρτα, βγαίνουν στὸ διάδρομο καὶ τρυπώνουν στὸ σαλονάκι ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ἔπισης σκοτεινὸ.

Ὁ Φακὴς, σεργάμενος κι' αὐτὸς, ἀκολουθεῖ τις κυρίες του...

Ἡ δεσποινὶς Ὀλυμπία διπλοκλειδώνει τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ καὶ βάζει τὸ κλειδί στὴν τσέπη της.

Ἐγγύτωσαν! Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τί κάνει ἡ μαύρη ἀρκούδα; — Θὰ ἰδοῦμε μεθαῦριο.

(Ἀκολουθεῖ) Μ ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΕΡΓΑΡΙ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ

[Λογ. Έγκρ. 81]

Πίσω απ' τὸ γαϊτανικό βουβὸ ἔνα φῶς ἀρχίζει νὰ ξεπροβάλλῃ. Οἱ ἀκροὶ τῶν σύγγερων φωτίζονται καὶ σὲ λίγο ἕνας δόλολευκος δίσκος φαίνεται.

Φυσὰ βοριάς, τὰ κλαδιά τρίζου, πᾶνε νὰ σπᾶσουν. Οἱ σκιῆς τῶν δέντρων ξεπλάνονται τεράστιες κάτω σὺν τῷ χάμα κι' ἕνα φῶς ἄσπρο γεμίζει τὸ στερέωμα.

Τὰ ἄστρα ἕνα-ἕνα χάνονται. Τὰ σκοπέλας τὸ φῶς τοῦ παγομένου φεγγαριοῦ.

Οἱ καμινάδες καπνίζουν καὶ ποὺ καὶ ποὺ κινεῖται καθυστερημένως διαβάτης τρέχει νὰ κοπῆ σὺν τῷ σπινῶν του.

Καὶ τὸ φεγγάρι τὸ χεμινώτικο, τὸ ληροκαμένο φεγγάρι τοῦ καλοκαιριοῦ, ἀργοκαλῶς μονάχο του, χωρὶς θαυμασιὰς, ἀπῶνα σὺν τροχῶν του.

Τάχα νὰ κρατῆ παραπόνο ποὺ δὲν τὸ προσέχει κανεὶς πιά; Οἱ ἐλλείψεις τοῦ πότε-πότε αὐτὸ μὲν λένε...

Νέρισσος

ΣΠΑΝΙΟΣ ΦΙΛΟΣ

[Λογ. Έγκρ. 68]

Ποτέ μου δὲν εἶχα ἰδεῖ στελαροῦ ὄμως ἀπὸ τίς ζαγγοριές ποὺ ἔβλεπα μικρὸς κι' ἀπὸ τίς ἱστορίες ποὺ διαβάζα γι' αὐτόν, τὸν εἶχα πολὺ συμπάθει. Καὶ λυπόμουν μὰ τὴν ἀλήθεια κατὰ κρῶς, γιὰ τὴν μὴν κἀν καὶ σὺν πατρίδα κρῶς, γιὰ τὴν μὴ χιονίζω, γιὰ τὴν μὴ βροσκοναί καὶ σ' αὐτὴν ῥεμάτα μὲ βατότητα πολλὰ, γιὰ νὰ ἔρχονται οἱ πελαγοὶ νὰ χιτῶν τις φωνῆς τους σὺν στέγης μας, καὶ πάλι σὺν φουγάρο τοῦ μαγειριοῦ.

Ἀπὸ μικρὸς ἀκόμα, πραγματικὰ εἶπενά ποὺς ἔμα οἱ πελαγοὶ ἔρθει νὰ χιτῶν τὴν φωνὰν τοῦ στέγης, κι' ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἔρχεται μαζί του σὺν σπῆν.

Γιαντὸ δὲ μοιολογίαι ἡ χαρὰ μου, ὅταν τὸ καλοκαίρι ποὺ βρισκόμουν σὺν χῆμα, ἀπάντησα ἕνα τέτοιο πολύτιμο φίλο. Ἦταν πρῶτῃ, τριγωνώνας γιὰ κανένας τσαλαπεινὸ μὲ τὸ τουργιὸ σὺν χῆμα, εἶδα ἕνα μετουλοῦν θεόρατα πουλιά νὰ πετοῦν βιαστικά. Ἀπὸ περιέργεια — πρῶτῃ φορὰ ἔβλεπα πουλιά τόσο μεγάλα, — σημάδεψα, ἔρριξα μὴ ἀπὸ σφοδρὸ καὶ πλῆγῶσα ἐν' ἀπ' αὐτὰ. Τὴν χαρὰ ἔδωκεν, πλησάξοντας, εἶδα πῶς ἦσαν ἕνας νεαρὸς πελαγοῦς! Τὸν πῆρα σὺν ἀγκαλιά μου... Οἱ πολλὰς μου φροντίδες σὺν λίγες μέρες τὸν εἶχαν δόλετα γιὰ τρέφει.

Πόσο τὸν ἀγάπησα, Θέ μου! Πόσο παραξένου μοὺ φαινόταν ἐκείνη ἡ πελοῦνα μῆτη καὶ τὰ πονύφια ποδάρια του, πόσο γελούσα μ' ἐκείνη τὴν σοβαρότητα καὶ τὸ ἐπίσημο βῆμα του! Κι' ἀπὸ μέσα μου, ἔτσι σὺν κρῶς,

ἔνοιωθα μὴ μεγάλη συγκίνηση — ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ... — μολοντὸ ὁ πελαγὸς μου δὲν μοὺ εἶχε δοθεὶ τόσο ἀπὸ καλοσύνη του ὡ καίμενος. Ἐλπίσα οὖ μὴ παντοσθενὴ φίλια μ' αὐτόν καὶ λογάριζα νὰ τὸν πάρω μαζί μου σὺν τῷ ἔρριξα.

Μὰ σ' αὐτὸ δὲν συμφωνοῦσα κι' ὁ φίλος μου. Ἦ μοναχὸν τὸν βάρεσε πολὺ καὶ μ' ἔλεν τὴν ἀγάπη — τὴ λατρεία! — ποὺ τὸν εἶχα, ἕνα ὁμορφο δειλινὸ, νοιώθοντας τὸν ἑαυτοῦ του λεύτερο, ἔκανε φρεσά. Μὲ δεικνύοντά με μάτια, σὺν ὄψασι, τὸν παρακολούθησα νὰ ὑψώνεται... Ἐὰ τὸν ἔβλεψα σὺν ἀγαπῶντα ἀπὸ πάνω... Ἦ ἀγάπη του σὲ μὴνα οὐδὲν μεμιάς, μπερὶ σὺν ἐπιθυμια του νὰ βρεθῆ ἀνάμεσα σὺν σὺντρόφους του...

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

[Λογ. Έγκρ. 71]

Ἐβρεχε καὶ βρέχει μέρες τώρα. Τὸν ἥλιο ἔχοντες κούφι μὴνὰ γχοῖλα σὺννεφα καὶ οἱ χοντρεὶς σιγαλόνες τῆς βροχῆς φιλοῦν ἀδιάκοπα τὰ τῆμα, τὰ πεζοδρομια. Στ' ἀντικρῶνὰ παραθύρου βλέπω νὰ προβάλλουν κάθε τόσο φοβισμένα μύθρα σὺν κοιτάζουσε τὸν σκοτεινασμένο οὐρανὸν. Κι' οἱ διαβάτες λιγοστοί, ἀραιοί, περνοῦν βιαστικά. Οἱ ἀνοικνευσε τους μαθῆρες ἀνεβῆσαν μοιάζουσε, μπερὶ σὺν ἀβέβαια σταχτὸ φόνου τούρουνο, σὺν κρῶς!

Κάπου-κάπου φυσῶ καὶ καμινὰ κρῶς πνοή, ποὺ σηκώνει κείρινα σὺννεφα ἀπὸ τὸ χάμα, — τὰ πεσμένα φύλλα. — Τάχα δὲν μοιάζουσε πολλὰς φορὰς οἱ ἐλάδες μας μὲ τὰ κρινισμένα φύλλα; Μὴ δὲν μᾶς προλένε τὸν ἀγριο χεμινῶνα τῆς ζωῆς μας, χωρὶς ἥλιο;

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

[Λογ. Έγκρ. 71]

Ἐβρεχε καὶ βρέχει μέρες τώρα. Τὸν ἥλιο ἔχοντες κούφι μὴνὰ γχοῖλα σὺννεφα καὶ οἱ χοντρεὶς σιγαλόνες τῆς βροχῆς φιλοῦν ἀδιάκοπα τὰ τῆμα, τὰ πεζοδρομια. Στ' ἀντικρῶνὰ παραθύρου βλέπω νὰ προβάλλουν κάθε τόσο φοβισμένα μύθρα σὺν κοιτάζουσε τὸν σκοτεινασμένο οὐρανὸν. Κι' οἱ διαβάτες λιγοστοί, ἀραιοί, περνοῦν βιαστικά. Οἱ ἀνοικνευσε τους μαθῆρες ἀνεβῆσαν μοιάζουσε, μπερὶ σὺν ἀβέβαια σταχτὸ φόνου τούρουνο, σὺν κρῶς!

Κάπου-κάπου φυσῶ καὶ καμινὰ κρῶς πνοή, ποὺ σηκώνει κείρινα σὺννεφα ἀπὸ τὸ χάμα, — τὰ πεσμένα φύλλα. — Τάχα δὲν μοιάζουσε πολλὰς φορὰς οἱ ἐλάδες μας μὲ τὰ κρινισμένα φύλλα; Μὴ δὲν μᾶς προλένε τὸν ἀγριο χεμινῶνα τῆς ζωῆς μας, χωρὶς ἥλιο;

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

[Λογ. Έγκρ. 71]

Ἐβρεχε καὶ βρέχει μέρες τώρα. Τὸν ἥλιο ἔχοντες κούφι μὴνὰ γχοῖλα σὺννεφα καὶ οἱ χοντρεὶς σιγαλόνες τῆς βροχῆς φιλοῦν ἀδιάκοπα τὰ τῆμα, τὰ πεζοδρομια. Στ' ἀντικρῶνὰ παραθύρου βλέπω νὰ προβάλλουν κάθε τόσο φοβισμένα μύθρα σὺν κοιτάζουσε τὸν σκοτεινασμένο οὐρανὸν. Κι' οἱ διαβάτες λιγοστοί, ἀραιοί, περνοῦν βιαστικά. Οἱ ἀνοικνευσε τους μαθῆρες ἀνεβῆσαν μοιάζουσε, μπερὶ σὺν ἀβέβαια σταχτὸ φόνου τούρουνο, σὺν κρῶς!

Κάπου-κάπου φυσῶ καὶ καμινὰ κρῶς πνοή, ποὺ σηκώνει κείρινα σὺννεφα ἀπὸ τὸ χάμα, — τὰ πεσμένα φύλλα. — Τάχα δὲν μοιάζουσε πολλὰς φορὰς οἱ ἐλάδες μας μὲ τὰ κρινισμένα φύλλα; Μὴ δὲν μᾶς προλένε τὸν ἀγριο χεμινῶνα τῆς ζωῆς μας, χωρὶς ἥλιο;

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

[Λογ. Έγκρ. 71]

Ἐβρεχε καὶ βρέχει μέρες τώρα. Τὸν ἥλιο ἔχοντες κούφι μὴνὰ γχοῖλα σὺννεφα καὶ οἱ χοντρεὶς σιγαλόνες τῆς βροχῆς φιλοῦν ἀδιάκοπα τὰ τῆμα, τὰ πεζοδρομια. Στ' ἀντικρῶνὰ παραθύρου βλέπω νὰ προβάλλουν κάθε τόσο φοβισμένα μύθρα σὺν κοιτάζουσε τὸν σκοτεινασμένο οὐρανὸν. Κι' οἱ διαβάτες λιγοστοί, ἀραιοί, περνοῦν βιαστικά. Οἱ ἀνοικνευσε τους μαθῆρες ἀνεβῆσαν μοιάζουσε, μπερὶ σὺν ἀβέβαια σταχτὸ φόνου τούρουνο, σὺν κρῶς!

Κάπου-κάπου φυσῶ καὶ καμινὰ κρῶς πνοή, ποὺ σηκώνει κείρινα σὺννεφα ἀπὸ τὸ χάμα, — τὰ πεσμένα φύλλα. — Τάχα δὲν μοιάζουσε πολλὰς φορὰς οἱ ἐλάδες μας μὲ τὰ κρινισμένα φύλλα; Μὴ δὲν μᾶς προλένε τὸν ἀγριο χεμινῶνα τῆς ζωῆς μας, χωρὶς ἥλιο;

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

[Λογ. Έγκρ. 71]

Ἐβρεχε καὶ βρέχει μέρες τώρα. Τὸν ἥλιο ἔχοντες κούφι μὴνὰ γχοῖλα σὺννεφα καὶ οἱ χοντρεὶς σιγαλόνες τῆς βροχῆς φιλοῦν ἀδιάκοπα τὰ τῆμα, τὰ πεζοδρομια. Στ' ἀντικρῶνὰ παραθύρου βλέπω νὰ προβάλλουν κάθε τόσο φοβισμένα μύθρα σὺν κοιτάζουσε τὸν σκοτεινασμένο οὐρανὸν. Κι' οἱ διαβάτες λιγοστοί, ἀραιοί, περνοῦν βιαστικά. Οἱ ἀνοικνευσε τους μαθῆρες ἀνεβῆσαν μοιάζουσε, μπερὶ σὺν ἀβέβαια σταχτὸ φόνου τούρουνο, σὺν κρῶς!

Κάπου-κάπου φυσῶ καὶ καμινὰ κρῶς πνοή, ποὺ σηκώνει κείρινα σὺννεφα ἀπὸ τὸ χάμα, — τὰ πεσμένα φύλλα. — Τάχα δὲν μοιάζουσε πολλὰς φορὰς οἱ ἐλάδες μας μὲ τὰ κρινισμένα φύλλα; Μὴ δὲν μᾶς προλένε τὸν ἀγριο χεμινῶνα τῆς ζωῆς μας, χωρὶς ἥλιο;

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

[Λογ. Έγκρ. 71]

Ἐβρεχε καὶ βρέχει μέρες τώρα. Τὸν ἥλιο ἔχοντες κούφι μὴνὰ γχοῖλα σὺννεφα καὶ οἱ χοντρεὶς σιγαλόνες τῆς βροχῆς φιλοῦν ἀδιάκοπα τὰ τῆμα, τὰ πεζοδρομια. Στ' ἀντικρῶνὰ παραθύρου βλέπω νὰ προβάλλουν κάθε τόσο φοβισμένα μύθρα σὺν κοιτάζουσε τὸν σκοτεινασμένο οὐρανὸν. Κι' οἱ διαβάτες λιγοστοί, ἀραιοί, περνοῦν βιαστικά. Οἱ ἀνοικνευσε τους μαθῆρες ἀνεβῆσαν μοιάζουσε, μπερὶ σὺν ἀβέβαια σταχτὸ φόνου τούρουνο, σὺν κρῶς!

μοὶ ἀσπεφάσιον ν' ἀνορθῶν τὴν ἐκείνη γιὰ καμινὰ δεκαπενταετία μέρες...

Οἱ χρονοκοιτῆρες δὲ μᾶς λέει ἀν οἱ πατοὶ ἔναπαθῆσαν σὺν ἐκκλησία τὴν ἐπομένη τῆς ἐκείνης.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Οἱ Τοτέδες ἀκούει κατὶ καὶ φωνάζει μ' ἐνθουσιασμὸν:

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

βρίσκετε σὺν Γραφεῖο μου καὶ σὺν Ταχυτοῦ Θεάτρον Διονύσια. Δὲν ἀμφιβάλλω δεῖ σοὶ μορεῖται, Ἄθηναι, Περσικαὶ καὶ Περιχωνίτις, καὶ εἰσθηθῆ ἡ διαθήσεται, καὶ οἱ οἱ ἔνοι οἱ πατοὶ ἔναπαθῆσαν σὺν ἐκκλησία τὴν ἐπομένη τῆς ἐκείνης.

Οἱ χρονοκοιτῆρες δὲ μᾶς λέει ἀν οἱ πατοὶ ἔναπαθῆσαν σὺν ἐκκλησία τὴν ἐπομένη τῆς ἐκείνης.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Οἱ Τοτέδες ἀκούει κατὶ καὶ φωνάζει μ' ἐνθουσιασμὸν:

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

— Τὶ ἔξυπνη κουταμάρα!

ρονή (Ελαβα, Καταίλα, Ιχθυοειδής ποιά) Πολύβιον, Νηκολοδούδα, 'Ανάδρομηγήν τής 'Αττικής κτλ. κτλ.

Ξάνθιππον, Γλυκὸ Χαμόγελο, Στρακατόν, 'Αθ. Περιστέγγη (Σταίλα).

Δοξομένην Φουσανέλλαν Εδρώναν, 'Αλκήν Φλώριαν, Ζουλίεταν, Μιμόξαν, 'Ελληνικήν Δόξαν, Αίματοβαμμένην Δόξαν, Νερόϊδα του Γαλαίου Διπίλον 'Εσρινόν και Μανόν (Η. Λικιά Η εύματι και κορμάτια διά τήν Σ. Γ. Σ. Ελαβα και θα τὰ διαβάσω με τήν σικρήν των.)

Είς δόξας επιστολάς Ελαβα με τήν θην Μαρτίον, θάπαντήσω στό έρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Εντέχεια τού 225 Διαγωνισμοῦ. Αί λύσεις δεκταί μέχρι 13 Μαρτίου]

209. Δεξίγραφος

Συμφώνησαν μιὰ πρόθεσι, Συμπερασματικός Καί με' αναφορική, Κι' εἰθός δ' μάντις ἔγεινε 'Ο μυθολογικός Που τόν κατάκει η γῆ.

210. Στοιχειόγραφος

'Επίσημα κοινότητα Που δικαιολογεῖ —'Η γιά ποιά λόγο γίνεται Τό κάθε τί ἔξηγεῖ, — Γιά κερσολή κι' οὐρά του Τό ἴδιο γράμμα παύονε Κι' ἕναν σοφο' ὄρατο Μπροσιά μας ἔτσι φέρονε.

211. Μεταγραμματισμός

Βγάξει Χι και βάξει Τά Κι' ἐμπληκτος καθέις ρωτῶ: Πῶς ἀπό γροστή μγά' η Κοινό γλῶσσικα προβάλλει;

212. 'Αναγραμματισμός

'Από δῶ ἀπό και γυρίζω Και δέν μένω πουθενά, Τό τσοντήρι μόλις στήνω, Τό σηκάνω εἰθός ξανά. Τώρα, ἐν μάναγραμματισός, 'Ενα μόνο θάπακτηρη;

213. Κρυπτογραφικόν

12345678 — Πέρος στρατηγός. 236786 — Ζῶον. 3542658 — Ποταμός τ. Γαλλίας. 43212 — Πόλις τ. Ν. 'Ελλάδος. 53678 — Πτηνόν. 623458 — Ἄρωμα. 758 — Νῆσος. 812378 — 'Υδός.

214. Κῶπος

Εἰς τό ὄπισθεν τετράγωνο: ἄνω, τ ρ ο φ ῆ ῶων' κάτω, ἀπόστολος δεξιά, ὀπισθικόν ἀριστερά, γῆ σος ἐκ τῶν Κυκλάδων. Εἰς τό ἐμπροσθεν τετράγωνο: ἄνω, χώρα τῆς 'Ασίας' κάτω, ἔντομον δεξιά, δρος τῆς Βαλκανικῆς' ἀριστερά, πρωτεύουσα Βαλκανικοῦ Κράτους.

Εἰς τῶς διαγωνίους: ἄνω, ἐπίθετον, θεός; κάτω, δρος τῆς Χαλκιδικῆς, ἰσθ' ἀκρόπολις.

215-217. 'Αστεία Παροράματα

- 1.—'Οποῖος ὀπιος και βελ ἴζει. 2.—Τό γουλι τό κουλὸ χέρι. 3.—Τό ματάκι κἀνε νῦου.

218. 'Ακροστιχίς ἐξ 'Αντιθέτων

'Αδονής, ἀπῶθῶ, συγετός. Νά εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν λέξεων τούτων τοιαῦτα, ὥστε τυχράκι τῶν γάποταλοῦν θεῶν.

219. Φωνηγερόλιπον

λ γ - λ γ - κ κ λ

220. Γρίφος

Table with 4 columns and 4 rows of Greek characters for a word puzzle.

Διὰ τούς Γαλλομαθεῖς

221. Acrostiche par Contraires

'Αρχίζω, εὐγνώμων, κᾶνός, ἄδν-μα θαμβός, ἀραῖός. Τάρακῶ τῶν ἀντιθέτων τῶν ἄνωθι λέξεων, γαλλισαί, ἀποτελοῦν ἔντομον.

222. Sans Consonnes

n-a-e-a-i-e-*-a-ei

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσ. τοῦ φύλ. 52

761. Θηρίον (θῆ. Ρίον). — 762. Τροία-τοία. — 763. Κρόνος-κρίνος. — 764. Κάσος-κάσός. — 765. Πάρις. — 766. Πάτριαι.

767. Σ Α Ρ Ο Μ Α Ρ Ρ Ι Α Ν Τ Ρ Ο Ν Γ Α Ρ Ρ Ι Α Ν Τ Η Σ Χ Η Ν

768-772 Διὰ τοῦ Μ: ἡμας, κἀμῆλος, ἀμαρία, μῆδος, ἀμῆν. — 773. ΙΚΑΡΙΑ-ΑΡΑΜΙΣ ('Ιος'Αννης, Κόρινθος, 'Αρ'Αλη, Ρώμη, 'Ιοῖς, Ἀύστρια.) — 774. 'Αρχή σοφίας φόβος Κυρίου — 775. 'Η δοχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης (ἠ ἐς χα, τόπ, ἰδ, νι, χι, ρδ, νι' εἰς πρώτης.) 776-778: 1. Φούλι (fou, lit.) 2 Κρίνον (cri, non.) 3. 'Ανεμῶνη (anée, mou, y.)

779. Absent le chat les souris dansent.

ΟΙ ΑΔΙΑΣΧΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταί παρακαλοῦνται νά δηλώνουν ἀμέσως τήν γέναν των, διευθύνουν εἰς τό γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες και δραχμ. 5 διά τήν ἐκτέλεσιν τῆς νέας ταινίας. 'Αλλως δέν εἰδυνάμεθα διά τήν ἀπόλειπον τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἰσο 10 τὸ πολὸ λέμμα με ἀπὸ σπογγεῖα δε. 3 (τὸ δέλωστον ἔμμημα.) Πάρον τὸν 10 λέσσω 60 λέστω ἡ λέξω, με πλῆθος δὲ στοιχεῖα δεσ. 70 καὶ με κερσολάτα δεσφ. 1. 'Ο χωριστός στίχος δεσφ. 3. 'Η προσληφθῆν εἶναι ἀπαραιτήρη.

ΔΙΑΠΑΛΕΣΠΟΥΛΑ, φυλαχτὸ ἦτε. Στὸν ἄνθλο σας μπαίνει ἡ ΣΚΑΝΔΑΛΙΑΡΑ ποὺ θά οὐε σκινταλλῶν. Κηρῶστο τὸν κῶλομο σ' ὄλους' ὀπιος ἔθειε ἄς ἔλθῃ νά μετρηθῶμε. Σκανδαλιάρα

ΕἰΣΠΡΟΚΟΜΕΝΟΣ στὸ Διαπλασεῖο-ομο χωριστὸ ἄνωθεν ἀνασφιδῶς. 'Αναλάσσω Μ. Μυστικῶ. Ἄσις Ν. Πατσουλίη, Λαρεῖον. ΑΝΑΣΦΕΜΑΡΗΣ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Α γῆ Ψυχοῦλα, Δαφνοστεφῆς 21, 'Ελληνική 'Αγαγνήνηση, Παραπονεμῆνο, σὺς ἔφηρησα. Γλυκὸ Χαμόγελο

Παιδιά, στείλατε μου μίμρες λουλουδιῶνας κῶρτες. Θά βραβεύσω τὸ πῶ ὄμορο λουλουδι. Συμμετοχὴ μὴ δραχμ. 4, ἄσις: Μάγιστρον Δρακουλῆ 31 (διὰ 'Αγριολοῦλοῦ), Θεσσαλονίκη, ΑΤΤΙΔΟΥΛΟΥΔΑ

Ἀδέλφια Διαπλασεῖοῦλα, Σχηματίζετε στὸ εὐγενικά σας ἀισθη-ματα προμήνευα τὸν παρκαθένονα μῆ-ζοι τέλους 'Απολλίου (ΚΕΤ'-58) Δια-γωνισμοῦ. 'Ελπίσω νά με μὴνῃ κενεῖς ποὺ νά με τιμῆση σέλωνοτας τὸ δικὸ του, γιά νά ἐξω μὴ τινετῆ ἀνάμνη-ση τῆς διακλασεῖοῦ μου τῆς. Ερα-βεία 500 δραχμῶν. Στείλατε διεύθυναν. ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΤΟΣΟΝ

ΕΛΠΙΣΤΗΣ ΑΓΑΠΗ, ἕνα σου τετραδιάκι στὴ γροστή ἄνω. ΚΡΙΝΟΛΗΚΗ ΝΕΡΑ'Ι'ΑΑ

Μπαίνοντας στὸ σαλονιά, τῆς Δια-πλάσεως χωριστὸ ὄλους και ὄλας. ΚΑΣΤΑΝΗ

ΦΙΛΑΔΟΓ, ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, Αποπέλο, στα (ΔΕ'-479) διαγωνισμοῦ μεταφράσεως ἀπὸ τὸ Γαλλικό. ΟΙ κ. κ. ΠΕΛΑΓΟΣ ΑΓΡΑΣ και ΜΙΧ. ΣΤΑ-ΝΙΟΠΟΛΙΣ' ἀπὸς διαθέσων τῆς βίβλ-ικῆς ἀναγνήσεως ἀπὸ διαγωνισμοῦ, βρά-βεισων ὀμοφώνη τῆ μεταφραση τοῦ κ. Τ. ΛΕΟΝΤΙΣ καὶ ἐπινοῦσων τῆς μεταφρά-σεως τῆς Μάριουσα και τοῦ 'Ιδανισμοῦ. Κάνουν εὐφημια μνεῖα τῶν ὀκολοῦ-των, οἱ ὀποῖος εἶναι ὄλας ἀξιόλογοι.

Βραβεύεται ὄλον (Σ. Σ. Σ.) τοῦ 1925. Διεύθυνση καὶ Τρίτης Τριμηνίας. ΠΕΖΑ. Βραβεύεται: ΠΟΜΠΗ ΤΗΣ ΒΑΤΑ-ΡΙΔΟΣ.

Βραβεύεται: 'Αρης, 'Ιδανισμός, Λοῖθη 'Ηλιοσελιγγος. ΠΟΙΗΜΑΤΑ: Βραβεύεται: ΓΙΟΥΛΙΑ ΑΝΘΗΣ.

Καίτις Διαγωνισμοῦ: Παντοχὸ Πα-ράν, Φιδῶς Λεβάντες. Τετάρτης Τριμηνίας. ΠΕΖΑ: Δὲ βραβεύεται κανεῖς. 'Επινοῦνται: Δεπὴ Μαγαρία, Εὐ-δικπος, 'Ιδολογος. ΠΟΙΗΜΑΤΑ: Δὲ βραβεύεται κανεῖς. 'Επινοῦνται: Μάριουσα, Κενταυρῶ, Φε-λόσφορος.

Καίτις Διαγωνισμοῦ: Τριαταφυλλῶνια. 'ΙΜΗΡΩΣΗ: Παροκαλοῦμε γιά δεύ-τερο φορὰ τούς Φιδῶς Ἀρβάντε, Παντο-χὸ Παράν, Τριαταφυλλῶνια, Μοῦσα, Περίηρητα τῆς Οὐαλλίας, νά μες στεί-λουν τῆς διευθύνοντες τῶν. Αἰσθητοῦ μὲς: Μίχον Κιῶση, 'Α-κροπόλεως 15, Θεογύνην.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΑΡΗΣ

Λόδομα ὀποσθηόζομεν τὸ ψευδὸ-νυμα: ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ 21 ΕΛΕΦΤΙΚΟ ΒΙΟΛΙ ΕΛΥΘΕΡΜΕΝΗΣ ΕΛΛΑΣ ΓΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΡΩΣΑΝ ΑΥΤΟΥΔΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΟΞΑ

'Ο τῶν Διαγωνισμῶν ἸΠΠΟΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΡΤΙΑΣ

(ΚΕΤ'-227) Αρωσιονεράσσα, 'Αγροῦλα, ἔλληλογοῦ ΚΑΣΤΑΝΗ

(ΚΕΤ'-228, Καθυστοεραῖα) Κ' ἀπὸ τὸ ΒΑΛΗΝΙΚΗ ΔΕΞΑΕΞ ἔξω τὸ ΚΑΝΟΥΜΑΚΙ ἕνα μπουκίνο εὐχῆς στὴ γροστή του.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΝ

Ενεσκον ὄλιγῶτων ἀκρινθῶσων ἀπὸ-ροσῶν τῶς Γ' και Α' Διαγαν-ομῶς μας. Μῆ λομονοῦστε τὸν (ΚΕΤ'-140) Δια-γωνισμῶν μας. Συμμετέχοντες ὄποσθη-όξετα τὸ Μνημοῦτον Πολέμου. ΠΕΡΙ-ΜΕΝΟΜΕΝ!!!

Ἄσις ἔλλῆτα: Γεώργιον Σαρόντην, Κανισσῆ 116, Πάτρις. Τῶν Διανῶν: ΓΚΡΙ ΠΑΛΙΑΤΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΦΩΒΙΣΜΑΤΟΣ

Τὰ ψευδὸνυμα: ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ 21 ΓΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΡΩΣΑΝ ΑΥΤΟΥΔΑ

Πρέπει νά ψηφισθῶν ἀπὸ κάθε κη-λοσθητικῶ Διαπλασεῖοῦλα. Τῶν ἄνω: ΜΑΥΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ

Ζητοῦνται ἀντιπροσῶποι εἰς ὄλας τῆς πόλεως. Β. Ζ. Δεχόμεστε ἄσις: (ΚΕΤ'-229). Τῶν ἄνω: ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ

ΦΑΡΑΞ

Ὄνειρον τὸ 'Ελληνισμοῦ και Ἀρῶνι-τοῦ Βῆλου, ἀγαπημένα ἀδελφάκια, εἰθε μισοῖ ν' ἀνακαλύψετε τὸ ψευ-δόνυμα μας. Δέξοθε με σπογγεῖα 100 δραχμῶν δὲ ἡ ἄγγελια (ΚΕΤ'-187) εἶναι λαυδασηγή: 'Ετσι ἀνακαλύ-πτον ἰδοῖ: 'Ὀνειρον τοῦ 'Ελληνι-σμοῦ! 'Ὀνειρος Σιμοῦλου, Ἀρῶνα τοῦ Βῆλου-Τρέμλοκος Σιμοῦλου. Τί ὄραῖα χωριστῶς ἔηθεῖς;!

Ὄποσθις ΡΩΒΥΡΟΣ, κατερχόμενος στὸν φετινὸ Διαπλασεῖομο με τὸ ψευ-δόνυμον ΒΑΛΗΝΙΚΗ ΔΟΞΑ, προσμένει ἕνα σας ψῆφο στὸ Δημοφῶβισμα και μιὰ κῶρα (ἀγροφή) στὸν ὄμονον Δια-γωνισμῶ τοῦ Βραβεία ΔΕΚΑ!! ἄσις: Α. Μαλακῆσων, Ρ. κ. Ἀθήνα.

Ὄποσθις ΡΩΒΥΡΟΣ, κατερχόμενος στὸν φετινὸ Διαπλασεῖομο με τὸ ψευ-δόνυμον ΒΑΛΗΝΙΚΗ ΔΟΞΑ, προσμένει ἕνα σας ψῆφο στὸ Δημοφῶβισμα και μιὰ κῶρα (ἀγροφή) στὸν ὄμονον Δια-γωνισμῶ τοῦ Βραβεία ΔΕΚΑ!! ἄσις: Α. Μαλακῆσων, Ρ. κ. Ἀθήνα.

Ὄποσθις ΡΩΒΥΡΟΣ, κατερχόμενος στὸν φετινὸ Διαπλασεῖομο με τὸ ψευ-δόνυμον ΒΑΛΗΝΙΚΗ ΔΟΞΑ, προσμένει ἕνα σας ψῆφο στὸ Δημοφῶβισμα και μιὰ κῶρα (ἀγροφή) στὸν ὄμονον Δια-γωνισμῶ τοῦ Βραβεία ΔΕΚΑ!! ἄσις: Α. Μαλακῆσων, Ρ. κ. Ἀθήνα.

Ὄποσθις ΡΩΒΥΡΟΣ, κατερχόμενος στὸν φετινὸ Διαπλασεῖομο με τὸ ψευ-δόνυμον ΒΑΛΗΝΙΚΗ ΔΟΞΑ, προσμένει ἕνα σας ψῆφο στὸ Δημοφῶβισμα και μιὰ κῶρα (ἀγροφή) στὸν ὄμονον Δια-γωνισμῶ τοῦ Βραβεία ΔΕΚΑ!! ἄσις: Α. Μαλακῆσων, Ρ. κ. Ἀθήνα.

Ὄποσθις ΡΩΒΥΡΟΣ, κατερχόμενος στὸν φετινὸ Διαπλασεῖομο με τὸ ψευ-δόνυμον ΒΑΛΗΝΙΚΗ ΔΟΞΑ, προσμένει ἕνα σας ψῆφο στὸ Δημοφῶβισμα και μιὰ κῶρα (ἀγροφή) στὸν ὄμονον Δια-γωνισμῶ τοῦ Βραβεία ΔΕΚΑ!! ἄσις: Α. Μαλακῆσων, Ρ. κ. Ἀθήνα.

Ὄποσθις ΡΩΒΥΡΟΣ, κατερχόμενος στὸν φετινὸ Διαπλασεῖομο με τὸ ψευ-δόνυμον ΒΑΛΗΝΙΚΗ ΔΟΞΑ, προσμένει ἕνα σας ψῆφο στὸ Δημοφῶβισμα και μιὰ κῶρα (ἀγροφή) στὸν ὄμονον Δια-γωνισμῶ τοῦ Βραβεία ΔΕΚΑ!! ἄσις: Α. Μαλακῆσων, Ρ. κ. Ἀθήνα.

Ὄποσθις ΡΩΒΥΡΟΣ, κατερχόμενος στὸν φετινὸ Διαπλασεῖομο με τὸ ψευ-δόνυμον ΒΑΛΗΝΙΚΗ ΔΟΞΑ, προσμένει ἕνα σας ψῆφο στὸ Δημοφῶβισμα και μιὰ κῶρα (ἀγροφή) στὸν ὄμονον Δια-γωνισμῶ τοῦ Βραβεία ΔΕΚΑ!! ἄσις: Α. Μαλακῆσων, Ρ. κ. Ἀθήνα.

Ὄποσθις ΡΩΒΥΡΟΣ, κατερχόμενος στὸν φετινὸ Διαπλασεῖομο με τὸ ψευ-δόνυμον ΒΑΛΗΝΙΚΗ ΔΟΞΑ, προσμένει ἕνα σας ψῆφο στὸ Δημοφῶβισμα και μιὰ κῶρα (ἀγροφή) στὸν ὄμονον Δια-γωνισμῶ τοῦ Βραβεία ΔΕΚΑ!! ἄσις: Α. Μαλακῆσων, Ρ. κ. Ἀθήνα.

Ὄποσθις ΡΩΒΥΡΟΣ, κατερχόμενος στὸν φετινὸ Διαπλασεῖομο με τὸ ψευ-δόνυμον ΒΑΛΗΝΙΚΗ ΔΟΞΑ, προσμένει ἕνα σας ψῆφο στὸ Δημοφῶβισμα και μιὰ κῶρα (ἀγροφή) στὸν ὄμονον Δια-γωνισμῶ τοῦ Βραβεία ΔΕΚΑ!! ἄσις: Α. Μαλακῆσων, Ρ. κ. Ἀθήνα.

Ὄποσθις ΡΩΒΥΡΟΣ, κατερχόμενος στὸν φετινὸ Διαπλασεῖομο με τὸ ψευ-δόνυμον ΒΑΛΗΝΙΚΗ ΔΟΞΑ, προσμένει ἕνα σας ψῆφο στὸ Δημοφῶβισμα και μιὰ κῶρα (ἀγροφή) στὸν ὄμονον Δια-γωνισμῶ τοῦ Βραβεία ΔΕΚΑ!! ἄσις: Α. Μαλακῆσων, Ρ. κ. Ἀθήνα.